

LBRIS

We know
books

GILBERT K. CHESTERTON

**ÎNȚELEPCIUNEA
PĂRINTELUI BROWN**

Traducere
OLIMPIA PETREA

Editura MondoRo
București, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHESTERTON, G.K.

Înțelepciunea părintelui Brown / G.K. Chesterton ;
trad.: Olimpia Petrea. - București : MondoRo, 2023
ISBN 978-606-695-123-4

I. Petrea, Olimpia (trad.)

821.111

Coperta: Daniel Țuțuneț

Departament Difuzare
tel. 021-211.25.00
mail: comenzi@grammar.ro

www.grammar.ro

I ABSENȚA DOMNULUI GLASS

Cabinetele de consultații ale doctorului Orion Hood, eminentul criminolog și specialist în anumite tulburări comportamentale, se aflau pe malul mării, la Scarborough, într-o înșiruire de ferestre franțuzești foarte mari și bine luminate, prin care se vedea Marea Nordului ca un nesfârșit zid exterior de marmură verde-albastră. Într-un astfel de loc, marea avea ceva din monotonia unei piedestal verde-albastru: căci camerele însele erau marcate de o liniște îngrozitoare, nu foarte diferită de liniștea teribilă a mării. Să nu credeți că aceste camere ale doctorului Hood excludeau luxul, sau chiar poezia. Aceste lucruri se aflau acolo, la locul lor; dar se simțea că niciodată nu fuseseră altfel. Luxul nu lipsea: pe o masă deosebită, se aflau opt sau zece cutii cu cele mai fine trabucuri, dar erau așezate de așa manieră încât cele mai tari erau întotdeauna mai aproape de perete, iar cele mai slabe mai aproape de fereastră. Pe această masă de lux se afla întotdeauna un suport cu încuietoare care conținea trei tipuri de băuturi alcoolice – toate un lichior excelent –, însă, chiar și cei mai entuziaști au afirmat că whisky-ul, brandy-ul sau romul păreau să fie întotdeauna la același nivel. Poezia era prezentă: colțul din stânga al camerei era captușit cu un set complet de

clasici englezi, iar la fel de complet era și colțul din dreapta unde se aflau fiziologii englezi și străini. Dar dacă luai din acel rând un volum de Chaucer sau Shelley, absența lui irita mintea ca un gol în dinții din față ai unui om. Nu se putea spune că acele cărți nu erau citite niciodată; probabil că erau, dar exista sentimentul că erau ținute la locul lor, precum Bibliile din vechile biserici.

Doctorul Hood își trata raftul personal de cărți ca și cum ar fi fost o bibliotecă publică. Iar dacă această strictă rigoare științifică impregna chiar și rafturile cu versuri sau balade precum și mesele încărcate cu băutură și tutun, este de la sine înțeles că și mai multă sancțitate păgână proteja celelalte rafturi care adăposteau biblioteca de specialitate sau celelalte mese ce susțineau delicatele și chiar fabuloasele instrumente de chimie sau de mecanică.

Doctorul Orion Hood se plimba de-a lungul șirului său de camere, mărginite - așa cum spun geografiile băieților - la est de Marea Nordului și la vest de rândurile înseriate ale bibliotecii sale sociologice și criminalistice. Era îmbrăcat în califeaua unui artist, dar fără neglijența acestuia; părul îi era grizonat, des și sănătos iar fața îi era slabă, rumenă și prudentă. Totul în jurul său, chiar și în camera lui, indica ceva în același timp rigid și neliniștit, ca acea minunată Mare a Nordului unde - pe principii pure de igienă - își construise casa.

Soarta, fiind într-o dispoziție amuzantă, a împins ușa și a introdus în acele camere lungi, riguroase, flancate de mare, pe cineva care era poate, în modul cel mai surprinzător, opusul tuturor acestora și chiar și al stăpânului lor. Ca răspuns la o somație concisă, dar politicoasă, ușa s-a deschis spre interior și a intrat în cameră o siluetă mică și fără formă, care părea că își gestionează destul de greu propria pălărie sau umbrela, la fel de greu ca și mulțimea de bagaje. Umbrela era ca un mănunchi

negru și banal, de mult timp trecută de reparații, pălăria era neagră cu boruri largi și curbate, o pălărie de preot neobișnuită în Anglia, iar bărbatul era însăși întruchiparea a tot ceea ce putea fi simplu și neputincios.

Doctorul l-a privit pe nou-venit cu o uimire reținută, nu foarte diferită de cea pe care ar fi manifestat-o dacă vreun animal marin uriaș, dar evident inofensiv, s-ar fi târât în camera lui. Nou-venitul l-a privit pe doctor cu acea amabilitate veselă, dar liniștită, care caracterizează o servitoare corpolentă care tocmai a reușit să se înghesuie într-un autobuz. Era o confuzie plină de autosatisfacție socială și neorânduială fizică. Pălăria i-a căzut pe covor, în timp ce umbrela grea i-a alunecat între genunchi cu o bufnitură. Întinzând mâna după una și ferindu-se de cealaltă, dar cu un zâmbet imperturbabil pe fața sa rotundă, a început a vorbi, încercând să-și recupereze lucrurile:

— Numele meu este Brown. Vă rog să mă scuzați! Am venit în legătură cu afacerea aceea cu MacNabs. Am auzit că îi ajutați adesea pe oameni să iasă din astfel de necazuri. Vă rog să mă scuzați dacă greșesc!

În tot acest timp, își recuperase pălăria făcând o plecăciune mică și ciudată peste ea, ca și cum ar fi pus totul în ordine.

— Abia dacă vă înțeleg, răspunse savantul într-o manieră rece și neprietenoasă. Mă tem că ați confundat camerele. Eu sunt doctorul Hood, iar munca mea este aproape în întregime literară și educațională. Este adevărat că uneori am fost consultat de poliție în cazuri de o dificultate și importanță deosebite, dar...

— Oh, acest lucru este de cea mai mare importanță, îl întrerupse micuțul om, pe numele său Brown. De ce mama ei nu-i lasă să se logodească? spuse lăsându-se pe spate în scaunul său, într-un raționalism radiant.

Sprâncenele negre ale doctorului Hood erau coborâte, dar ochii de sub ele străluceau aducând cu ceva ce putea fi furie sau amuzament.

— Și totuși, spuse el, nu prea înțeleg.

— Vedeți, ei vor să se căsătorească, zise bărbatul cu pălărie de preot. Maggie MacNab și tânărul Todhunter vor să se căsătorească. Acum, ce poate fi mai important decât asta?

Triumfurile științifice ale marelui Orion Hood îl lipsiseră de multe lucruri – unii spuneau că de sănătate, alții de Dumnezeu – dar nu îl deposedaseră în întregime de simțul absurdului. La ultimele remarci ale inocentului preot, un chicotit a țâșnit din interiorul lui, apoi se aruncă într-un fotoliu într-o atitudine ironică de medic consultant.

— Domnule Brown, spuse el cu gravitate, au trecut deja paisprezece ani și jumătate de când mi s-a cerut să examinez o problemă personală, iar atunci a fost vorba de o tentativă de otrăvire a președintelui francez la un banchet al Lordului Primar. Acum, înțeleg că se pune întrebarea dacă o prietenă de-a dumneavoastră, pe nume Maggie, este o logodnică potrivită pentru prietenul dumneaei, pe nume Todhunter. Ei bine, domnule Brown, eu sunt un tip onest. Mă voi ocupa de asta. Voi da familiei MacNab cele mai bune sfaturi, la fel de bune ca și cele pe care le-am dat Republicii Franceze sau regelui Angliei, ba chiar cu paisprezece ani mai bune. Nu am altceva de făcut în această după-amiază. Spuneți-mi povestea dumneavoastră!

Micul preot, pe numele său Brown, i-a mulțumit cu o căldură incontestabilă, dar și un fel de simplitate ciudată. Părea mai degrabă ca și cum i-ar fi mulțumit unui străin într-o cameră de fumat pentru că s-a deranjat să-i dea chibriturile, decât ca și cum i-ar fi mulțumit practic curatorului de la Kew Gardens pentru că a venit cu el pe câmp, pentru a găsi un trifoi cu patru

foi. Aproape imediat după mulțumirile sale cordiale, micuțul și-a început recitalul:

— V-am spus că mă numesc Brown; ei bine, aceasta este realitatea, și sunt preotul micii biserici catolice pe care îndrăznesc să spun că ați văzut-o dincolo de străzile răzlețe, spre nord, acolo unde orașul se termină. Pe ultima și cea mai răzleață dintre acele străzi, care se întinde de-a lungul mării ca un dig, se află un membru dintre enoriașii mei, foarte cinstit, dar cu un temperament destul de irascibil, o văduvă pe nume MacNab. Are o fiică și închiriază locuințe. Între ea și fiica ei, precum și între ea și chiriași – ei bine, îndrăznesc să spun că sunt multe de comentat. Deocamdată are un singur chiriaș, un tânăr pe nume Todhunter ce i-a dat mai multe bătaii de cap decât toți ceilalți, pentru simplul fapt că vrea să se căsătorească cu tânăra din casă.

— Și tânăra din casă, întrebă doctorul Hood, cu un zâmbet rezervat, ce vrea?

— Păi, vrea să se căsătorească cu el, strigă părintele Brown, așezându-se cu nerăbdare. Tocmai asta este complicația foarte neplăcută.

— Este într-adevăr o enigmă oribilă, spuse doctorul Hood.

— Acest tânăr, James Todhunter, continuă preotul, este un om foarte cumsecade, din câte știu eu; dar nimeni nu știe prea multe. Este un flăcău inteligent, cu părul castaniu, agil ca o maimuță, bărbierit ca un actor și amabil ca un curier înnăscut. Pare să aibă destul de mulți bani în buzunar, dar nimeni nu știe cu ce se ocupă. De aceea, fiind o fire pesimistă, doamna MacNab, este destul de sigură că poate fi vorba despre ceva îngrozitor, probabil legat de dinamită. Dinamita trebuie să fie timidă și silențioasă, pentru că bietul băiat se închide câteva ore pe zi și studiază ceva în spatele unei uși încuiate. El declară că

intimitatea sa este temporară și justificată și promite să dea explicații înainte de nuntă. Asta este tot ce se știe cu certitudine, dar numai doamna MacNab vă va putea spune mai multe chiar de cât este sigură. Știți cum cresc poveștile, ca iarba pe un petec de ignoranță ca acesta. Există povești despre două voci care se aud vorbind în cameră; totuși, când se deschide ușa, Todhunter este întotdeauna singur. Există povești despre un bărbat înalt și misterios, cu o pălărie de mătase, care a ieșit odată din ceața mării și, aparent, din aceasta, pășind încet pe câmpurile nisipoase și prin grădina mică din spate, la amurg, până când a fost auzit vorbind cu chiriașul la fereastra lui deschisă, din dos. Conversația părea să se termine cu o ceartă: Todhunter a dărâmat fereastra cu violență, iar bărbatul cu pălărie înaltă s-a topit din nou în ceața mării. Această poveste este spusă de familie cu cea mai aprigă mistificare, dar eu chiar cred că doamna MacNab preferă propria ei poveste originală: că Celălalt Bărbat (sau ce-o fi el) se târăște în fiecare noapte afară din baraca mare din colț, baracă ce este ținută încuiată toată ziua. Vedeți, așadar, cum această ușă sigilată a lui Todhunter este tratată ca poarta tuturor fanteziilor și monstruozițiilor celor „O Mie și Una de Nopti”. Și totuși, este vorba despre tânărul în prezentabila lui haină neagră, la fel de inocent și punctual ca un ceas de salon. Își plătește chiria la timp; este practic o persoană cumpătată; este în permanență bun cu copiii mai mici și îi poate distra o zi întreagă, și ultimul lucru, și cel mai important dintre toate, el s-a făcut la fel de simpatizat de fiica cea mare, care este gata să meargă mâine la biserică cu el.

Un om care se preocupă cu intensitate de orice teorii pompoase are întotdeauna plăcerea de a le aplica oricărui lucru lipsit de importanță. Marele specialist s-a conformat simplității preotului, și a făcut-o într-un mod exuberant. S-a așezat

confortabil în fotoliul său și a început să vorbească pe tonul unui conferențiar oarecum distrat:

— Chiar și într-un caz minor, cel mai bine este să ne uităm mai întâi la tendințele principale ale naturii. Este posibil ca o anumită floare să nu fie moartă la începutul iernii, dar florile mor; este posibil ca o anumită pietricică să nu fie niciodată umezită de marea, dar marea există. În viziunea științifică, întreaga istorie umană este o serie de mișcări colective, distrugerii sau migrații, precum masacrul muștelor iarna sau întoarcerea păsărilor primăvara. Or, faptul fundamental al întregii istorii este rasa. Rasa determină religia; rasa produce lupte juridice și etice. Nu există un caz mai puternic decât cel al neamului sălbatic, nepământean și pieritor pe care îl numim în mod obișnuit celți, prietenii dumneavoastră, familia MacNab, fiind un exemplu. Scunzi, bruneti și cu acest sânge visător și răătăcitor, ei acceptă cu ușurință explicația superstițioasă a oricărui incident, așa cum acceptă încă – scuzați-mă că o spun – acea explicație superstițioasă a tuturor incidentelor pe care dumneavoastră și Biserica dumneavoastră le reprezentați. Nu este remarcabil faptul că astfel de oameni, cu marea gemând în spatele lor și cu Biserica – scuzați-mă din nou – trândăvind în fața lor, ar pune trăsături fantastice în ceea ce sunt probabil evenimente simple? Dumneavoastră, cu micile dumneavoastră responsabilități parohiale, vedeți doar această doamnă MacNab, îngrozită de această poveste deosebită cu două voci și un bărbat înalt, din mare. Dar omul cu o imaginație științifică vede, cum s-ar spune, întregul clan MacNabs împrăștiat prin toată lumea, în mediocritatea lui supremă, la fel de omogen ca un grup de păsări. El vede mii de doamne MacNabs, în mii de case, lăsându-și picătura lor mică de morbiditate în ceștile de ceai ale prietenilor lor; el vede...

Înainte ca savantul să-și poată încheia fraza, o altă chemare mai neîngăduitoare a răsunat din exterior; cineva cu o fustă foșnitoare a fost condusă în grabă pe coridor. În ușa deschisă se afla o tânără îmbrăcată decent, dar răvășită, având fața roșie din cauza agitației. Avea părul blond ca nisipul mării și ar fi fost cu totul frumoasă, dacă pomeții nu ar fi fost, în maniera scoțiană, un pic cam dominanți atât în ceea ce privește aspectul, cât și în ceea ce privește culoarea. Scuzele ei au fost aproape la fel de bruște ca un ordin.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule, spuse ea, dar a trebuit să-l caut imediat pe părintele Brown. Este o chestiune de viață și de moarte.

Părintele Brown a încercat să se ridice în picioare oarecum tulburat.

— De ce, ce s-a întâmplat, Maggie? spuse el.

— James a fost ucis, din câte îmi dau seama, răspuse fata, respirând încă greu din cauza grabei. Bărbatul acela, Glass, a fost din nou cu el. L-am auzit foarte clar prin ușă, vorbind. Două voci separate; pentru că James vorbea cu glas scăzut, cu o voce răgușită, iar cealaltă voce era acută și tânguitoare.

— Omul acela, Glass? repetă preotul cu o oarecare perplexitate.

— Știu că îl cheamă Glass, răspuse fata, cu mare nerăbdare. L-am auzit prin ușă. Se certau - cred că din cauza banilor, căci l-am auzit pe James spunând în repetate rânduri: "Așa este, domnule Glass" sau "Nu, domnule Glass", iar apoi: "Doi și trei, domnule Glass". Dar vorbim prea mult; trebuie să veniți imediat, poate mai este timp!

— Timp, dar pentru ce? întrebă doctorul Hood, care o studiasse pe tânără cu un interes pronunțat. Ce anume se întâmplă cu domnul Glass și cu problemele sale bănești întrucât necesită o asemenea urgență?

— Am încercat să sparg ușa și nu am reușit, răspuse scurt fata. Apoi am fugit până în curtea din spate și am reușit să mă urc pe pervazul ferestrei care dă în cameră. Totul era întunecat și părea gol, dar jur că l-am văzut pe James zăcând ghemuit într-un colț, ca și cum ar fi fost drogat sau strangulat.

— Este foarte grav, spuse părintele Brown, luându-și pălăria rătăcită și umbrela și ridicându-se în picioare; de fapt, tocmai îi prezentam cazul tău acestui domn, iar părerea lui...

— S-a schimbat în mare măsură, spuse omul de știință cu gravitate. Nu cred că această tânără domnișoară este atât de celtică pe cât am presupus. Cum nu am altceva de făcut, îmi voi pune pălăria și voi merge în oraș cu dumneavoastră.

După câteva minute, toți trei se apropiau de fundătura mohorâtă a străzii unde locuia familia MacNab; fata cu pasul apăsător și răsufilând greu ca un alpinist, criminologul cu o grație leneșă, care nu era lipsită de o anumită rapiditate ca de leopard, iar preotul cu un mers energic, lipsit în totalitate de personalitate. Aspectul acestei margini de oraș nu era în întregime lipsit de justificare pentru aluziile doctorului despre stări și medii dezolante. Casele împrăștiate apăreau din ce în ce mai depărtate într-un șir frânt de-a lungul țărmului mării; după-amiaza se încheia într-un crepuscul prematur și oarecum sângeri; marea era de un violet închis ca de cerneală murmurând amenințător. În grădina, în trepte, din spatele casei MacNab, care cobora spre nisip, se înălțau doi copaci negri, uscați, ca niște mâini demonice ridicate în semn de uimire, semănând cu doamna MacNab ce alerga atunci pe stradă pentru a le veni în întâmpinare cu mâinile ei slabe întinse la fel, și cu fața firavă, privită în umbră, ea însăși semăna puțin cu un demon. Doctorul și preotul au înțeles cu greu reiterările stridente ale poveștii fiicei sale, adăugând detaliile mai tulburătoare ale acesteia, jurămintele de răzbunare împărțite

între domnul Glass pentru că a ucis și domnul Todhunter pentru că a fost ucis, sau împotriva acestuia din urmă pentru că a îndrăznit să vrea să se căsătorească cu fiica ei și pentru că nu a trăit să o facă.

Au trecut prin pasajele înguste din fața casei până când au ajuns la ușa chirașului din spate, iar acolo doctorul Hood, cu trucul unui bătrân detectiv, a lovit puternic cu umărul în ușa deschizând-o.

Era scena unei tragedii tăcute. Văzând-o, chiar și pentru o clipă, nimeni nu se putea îndoi că încăperea fusese teatrul unei confruntări înfiorătoare între două, sau poate mai multe persoane. Cărțile de joc zăceau împrăștiate pe masă sau pe podea ca și cum un joc ar fi fost întrerupt. Două pahare de vin stăteau pregătite pe o măsuță laterală, iar un al treilea zăcea zdrobit pe covor ca o stea de cristal. La câțiva pași de el, se afla ceva ce părea a fi un cuțit lung sau o sabie scură, cu o formă dreaptă, dar cu un mâner împodobit și pictat. Lama sa tocită tocmai prindea o strălucire cenușie de la fereastra mohorâtă din spate, care înfățișa copacii negri pe fundalul plumburiu al mării. Spre colțul opus al încăperii era un joben din mătase, ca și cum tocmai fusese smuls de pe cap, și aproape că îți dădea impresia că încă se mai rostogolește. Iar în colțul din spate, aruncat ca un sac de cartofi, dar legat ca un bagaj de tren, zăcea domnul James Todhunter, cu o eșarfă pe gură și cu șase sau șapte frânghii înnodate în jurul coatelor și gleznelor. Ochii lui căprui erau plini de viață și se mișcau alert.

Dr. Orion Hood s-a oprit pentru o clipă pe covorașul de la ușa contemplând întreaga scenă de violență fără glas. Apoi a pășit rapid peste covor, a luat jobenul de mătase și l-a pus cu greutate pe capul lui Todhunter, care era încă legat. Era atât de mare pentru el încât aproape că i-a alunecat până pe umeri.

— Jobenul domnului Glass, spuse doctorul, întorcându-l și privind în interior cu o lupă de buzunar. Cum explici absența domnului Glass și prezența jobenului domnului Glass? Pentru că domnul Glass nu este un om neglijent cu hainele sale. Acest joben, deși nu este foarte nou, are o formă elegantă și este constant periat și lustruit. Un elegant domn în vârstă, aș zice.

— Dar, Dumnezeule mare! strigă domnișoara MacNab. Nu aveți de gând să-l dezlegați mai întâi?

— Spun "în vârstă" cu intenție, deși nu cu certitudine, continuă vorbitorul; motivul meu ar putea părea puțin deplasat. Părul ființelor umane cade în proporții foarte diferite, dar aproape întotdeauna cade ușor, iar cu lupa ar trebui să văd firele mici de păr dintr-o pălărie recent purtată. Nu are niciunul, ceea ce mă face să presupun că domnul Glass este chel. Acum, acest lucru coroborat cu vocea ascuțită și tânguitoare pe care domnișoara MacNab a descris-o atât de viu – răbdare, draga mea doamnă, răbdare –, capul fără păr împreună cu tonul obișnuit în rândul celor senili, cred că putem deduce o oarecare vârstă înaintată. Cu toate acestea, este, probabil, robust și aproape sigur înalt. Aș putea să mă bazez într-o oarecare măsură pe povestea apariției sale anterioare la fereastră, ca un bărbat înalt cu joben de mătase, dar cred că am indicații mai exacte. Acest pahar de vin spart a fost împrăștiat peste tot, dar unul dintre cioburile sale se află pe consola înaltă de lângă semineu. Nici un astfel de fragment nu ar fi putut ajunge acolo dacă paharul ar fi fost spart în mâna unui bărbat relativ scund ca domnul Todhunter.

— Apropo, spuse părintele Brown, nu ar fi mai bine să-l dezlegăm pe domnul Todhunter?

— Lecția noastră despre recipientele de băut nu se termină aici, continuă expertul. Pot să spun imediat că este posibil ca bărbatul Glass să fie chel sau nervos din cauza risipei

și nu a vârstei. Domnul Todhunter, după cum s-a remarcat, este un domn liniștit, econom, în esență cumpătat. Aceste cărți de joc și pahare de vin nu fac parte din obiceiurile sale obișnuite, ci ele au fost prezente pentru un însoțitor anume. Dar, așa cum se întâmplă, putem merge mai departe. Domnul Todhunter poate sau nu să dețină aceste pahare de vin, dar nu există nicio indicație că ar deține vin. Ce conțineau, atunci, aceste recipiente? Aș sugera imediat niște coniac sau whisky, poate de calitate, dintr-o sticlă din buzunarul domnului Glass. Avem astfel ceva asemănător cu o imagine a bărbatului, sau cel puțin a profilului său: înalt, în vârstă, monden, dar oarecum ponosit, cu siguranță pasionat de jocuri și de băuturi alcoolice, și poate chiar prea pasionat de ele. Domnul Glass este un domn care nu este necunoscut la marginea societății.

— Ascultați aici, strigă tânăra femeie, dacă nu mă lăsați să-l dezleg, voi fugi afară și voi striga după poliție.

— Nu v-aș sfătui, domnișoară MacNab, spuse doctorul Hood cu gravitate, să vă grăbiți să chemați poliția. Părinte Brown, vă rog serios să vă liniștiți enoriașa, pentru binele ei, nu pentru al meu. Ei bine, am văzut câte ceva despre figura și caracterul domnului Glass; care sunt principalele date cunoscute despre domnul Todhunter? Sunt în esență trei: că este econom, că este mai mult sau mai puțin bogat și că are un secret. Acum, cu siguranță este evident că acestea sunt cele trei semne principale ale unui om bun care este șantajat. Și cu siguranță este la fel de evident faptul că podoabele decolorate, obiceiurile depravate și iritarea puternică a domnului Glass sunt semnele inconfundabile ale tipului de om care șantajează. Avem cele două figuri tipice ale unei tragedii a tăinuirii banilor; pe de o parte, omul respectabil cu un mister, pe de altă parte, vulturul din vestul țării cu miros de mister. Acești doi bărbați

s-au întâlnit astăzi aici și s-au certat, folosind lovituri și o armă simplă.

— Aveți de gând să dați jos frânghiile alea? întrebă fata cu încăpățănare.

Dr. Hood, așezând cu grijă jobenul de mătase pe măsuța laterală, s-a îndreptat spre prizonier. L-a studiat cu atenție, ba chiar l-a mișcat puțin apoi l-a întors de umeri pe jumătate, după care a răspuns simplu:

— Nu, cred că aceste frânghii vor fi de folos până când prietenii tăi de la poliție vor aduce cătușele.

Părintele Brown, care privea plictisit la covor, și-a ridicat fața rotundă și a întrebă:

— Ce vreți să spuneți?

Omul de știință ridicase de pe covor sabia-pumnal de un tip aparte, examinând-o cu atenție în timp ce răspundea:

— Pentru că l-ați găsit pe domnul Todhunter legat, spuse el, ați tras cu toții concluzia că domnul Glass l-a legat, și apoi, presupun, a evadat. Există patru obiecții la acest lucru. În primul rând, de ce un domn atât de elegant ca prietenul nostru Glass și-ar fi lăsat jobenul în urma lui, dacă a plecat de bunăvoie? În al doilea rând, continuă el, îndreptându-se spre fereastră, aceasta este singura ieșire și este încuiată pe dinăuntru. În al treilea rând, lama asta de aici are o mică pată de sânge în vârf, dar domnul Todhunter nu are nicio rană. Domnul Glass a luat rana cu el, viu sau mort. Adăugați la toate acestea probabilitatea principală. Este mult mai probabil ca persoana șantajată să încerce să-și ucidă povara, decât ca șantajistul să încerce să ucidă gâsca care îi face ouăle de aur. Iată, cred că avem o poveste destul de completă.

— Dar frânghiile? întrebă preotul, ai cărui ochi rămăseseră deschiși cu o admirație mai degrabă inexpressivă.